

Lieve oom Jos.

Ik leerde u pas echt kennen zo'n 6 jaar geleden, toen ik plots de zorg voor tante Eveline kreeg.

Iedere keer als ik u belde gaf u mij een antwoord waaruit duidelijk was dat u begreep wat er aan de hand was en zei u iets waar ik mee verder kon. Zo is het de jaren daarna verder gegaan, toen er steeds meer zorgen over oom Wim waren.

U had altijd een luisterend oor en goed advies.

De laatste jaren hielden wij regelmatig contact, en het was altijd fijn om hier in de Beyart te zijn.

De laatste keer was dat met Paul en Roos, en natuurlijk, zoals altijd, stond u klaar met koffie en vlaai. U liet ons de hele Beyart zien, de plek waar vroeger de moestuinen waren, de kelders, de waskeuken, de kloostergangen met de foto's en schilderijen. De huiskamer van uw groep, uw eigen kamer, natuurlijk de tuin en de vijver waar u zo graag zat. Zo vertrouwd.

Ik weet van de tijd voor 2015 niet heel veel, maar gelukkig hebben Peter en José mij daar over verteld.

We weten hoe u naar Maastricht gekomen bent, net na de oorlog, een jaar of 14, u mocht meerijden met een vrachtwagen en werd afgezet in centrum Maastricht, geen idee waar u heen moest. Daar stond u met uw koffer. Gelukkig kwam er een mevrouw met een kinderwagen langs, hup, koffer op de wagen en zij bracht u naar de Beyart.

In 1952 deed u als broeder Gerwin uw professie.

U heeft zoveel bijgedragen aan talloze orden en congregaties dat ik nooit volledig over al uw werk kan zijn.

In de jaren 60 gaf u les aan dove kinderen in Sint Michielsgestel, waar u heel bepalend was voor vernieuwingen. U wilde het stemgeluid van de kinderen stimuleren, een persoonlijke band opbouwen. Er ontstond een combinatie van diverse lesmethodes, met geluid en gebarentaal.

Daarna was u overste in Veghel, en later sloot u zich aan bij een nieuwe leefgroep in Almere. In deze tijd leerde u Nelly kennen. Jullie hadden een groot aantal jaren een hechte vriendschap, tot haar overlijden in 2006. Nelly kwam vaak met u mee op bezoek en bij feesten in de familie, en was ook bij het grote familiefeest op de Scharck.

In 1995 werd u lid van de Gemeente van de Broeders in Nijmegen, in de Mr. Franckenstraat, een kleinschalige alternatieve broedergemeenschap. Uw grootste kwaliteit was die intense betrokkenheid bij anderen, op allerlei manieren, in vormen van pastoraal werk.

Nadat de Gemeente in Nijmegen was opgeheven kwam u terug naar de Beyart. Oom Ben woonde hier toen ook. In het begin was u bang dat u zich hier niet thuis zou voelen, maar na verloop van tijd zei u dat het wonderwel toch gelukt was. Ik denk ook dat mede-bewoners blij met u geweest zijn. U kende volgens mij het hele huis bij naam en had voor iedereen een hartelijk woord. U deed praktische dingen, bijvoorbeeld boodschappen voor wie dit zelf niet

meer kon doen. En u vervulde een belangrijke rol door veel mede-bewoners een luisterend oor te geven, en te steunen en begeleiden in hun stervensproces.

In 2017 ontstond die nieuwe Bernardus Gemeente, een mooie maar helaas steeds kleiner wordende broedergroep.

U was een echte "mensenwerker". Bart kan dat beamen, nadat hij u eens 4 uur lang mocht interviewen over geloofszaken. Alles mocht aan bod komen, vooral ook twijfels en verschillende vormen van geloof, of levensvisie. Al die gesprekken staan op band en zijn prachtig om te horen. U wist mensen te ontroeren en te stimuleren in het positieve. U was iemand van de uiterste nuance, en wat zullen wij u missen.

Al die jaren kwam u geregeld naar Amsterdam, op bezoek bij uw broers en zussen, en ook naar de familieëunie in december. U maakte voor ieder feest een feestlied, en wij, neven en nichten zongen uit volle borst mee, ook al kenden wij de melodie niet heel erg goed.

De laatste jaren ging uw gezondheid steeds iets verder achteruit, en daar had u het moeilijk mee.

De angst over hoe "het" zou gaan hield u bezig. Uw hartinfarct vorig jaar, waarna u vertelde hoe u een gevecht voerde met de levenden. Ook het gevoel dat uw ogen eigenlijk al gesloten waren, terwijl u er nog was. U keek wel uit naar uw 90e verjaardag, en hoopte dat u die zou mogen vieren. De afgelopen weken, na de positieve test, zorgden er voor dat u verdrietig was. Ik had met u te doen, en probeerde de goede woorden te vinden, maar ik ben er niet zeker van dat dat gelukt is. U had dat zelf vast beter gedaan.

Hoe de laatste dagen voor u geweest zijn, dat weet ik niet, want u wilde niet dat ik iedere dag zou bellen.

Ik hoop dat u nu rust heeft gevonden, niet meer bang hoeft te zijn, en verenigd bent met iedereen waar u mee verbonden was, uw medebroeders, uw broers en zussen, iedereen die u voor gegaan is.

Lieve oom Jos, rust zacht, en dank u voor alles wat u voor ons geweest bent.